

AI SLING FOWLER

Sľub jej
ZMENIL meno.
Ona ZMENÍ svet.

IKAR

ZRODENÁ
V OHNI

DVANÁSTKA A ZAMRZNUTÝ LES

AISLING FOWLER

ZRODENÁ
V OHNI

DVANÁSTKA A ZAMRZNUTÝ LES

Preložil Michal Jedinák

IKAR

Aisling Fowler
FIREBORN

Text copyright © Aisling Fowler 2021
Originally published in English in Great Britain by HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd,
under the title Fireborn
Illustrations copyright © Sophie Medvedeva 2021
Translation © 2022 by Michal Jedinák
Jacket design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2021
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Autorka aj ilustrátorka tejto knihy si uplatňujú
morálne právo identifikovať sa
ako autorka/ilustrátorka tejto knihy.

Z anglického originálu Fireborn
(HarperCollins Children's Books,
Great Britain 2021) preložil Michal Jedinák.
Redigovala Jana Holková.
Korigovala Martina Jakubíková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 1 937. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8479-1

*Venujem Benovi,
svojej najväčšej opore a inšpirácii.*

UHOĽ

ZAMRZNUTÉ
PUSTÁTINY

Kmeňový háj

ZAMRZNUTÝ LES

ZUBATÉ HORY

HORSKÝ KLAN

NFKONFČNÝ
OCFÁN

Lovecké stálo

Previs

RIEČNY KLAN

Ilars

Náručie

Bezpečná cesta

TRÁVOVÝ KLAN

RIEČNY KRAJ

Svorka

LESNÝ KLAN

Bezpečná cesta

VELKÝ LES

LIPNICA

Jazero Ilars

Plávajúci trh

Bezpečná cesta

VÝMOL

MIQK

MOČIARNY KLAN

POŠTNY KLAN

PROLÓG

*Svoj život zasväcujem Loveckému sídlu.
Prisahám, že budem všetkým siedmim
klanom slúžiť ako vlastnému, chrániť ich
pred tým, čo číha za horizontom.*

*Vzdávam sa všetkých pokrvných pút aj krvnej pomsty,
ponúkam im svoje meno a svoju minulosť.*

Lovci sú odteraz až naveky moja rodina.

*Pred nimi prisahám, že nikdy
neskloním zbrane zoči-voči temnote
a nedovolím povstať krutovláde.*

1. KAPITOLA

Obloha nad Loveckým sídlom bola zlovestne tmavá a vo vzduchu voňal sneh. Dvanásťka zdvihla k oblohe oči sivé ako búrkové mračná a hlbšie sa zakutrala do kožušín, zahrievala sa podupávaním na mieste. O uši sa jej obtieralo trkotanie spolužiakov. Dvanásťka ich nevrlo sledovala a potláčala netrpezlivosť.

„Panebože!“ zvolala zbrojmajsterka Viktória a zrakom prebehla po skupine. „Ak ich nedokážete ani zdvihnúť, ako sa nimi chcete zaháňať? Ak nevládzete svoju zbraň zdvihnúť nad hlavu, okamžite si ju bežte do zbrojnice vymeniť za ľahšiu!“

Niekoľko študentov sa rozbehlo k zbrojnici a Dvanásťka sa ešte väčšmi zamračila. Stratiť nervy na hodinách bojového výcviku sa nevyplácalo. Viktória trestala študentov nočnými hliadkami alebo obávaným podzemím častejšie ako iní lovci. Inak hodina vyzerala zaujímavu, teda ak sa k nej dostanú: z cvičiska popráseného tenkou vrstvou snehu sa dvíhali drevené koly a sľubovali čosi výnimočné.

„Do ľadovca!“ zvolala Viktória, keď sa študenti trúšili späť. „Ak sa nenaučíte hýbať rýchlejšie, každý tvor odtiaľto až k Zamrznutému lesu si z vás urobí večeru.“

Na zhromaždenú triedu padlo nervózne ticho.

„Bystrejší z vás už možno pochopili dnešnú úlohu,“ pokračovala Viktória hlasom plným neskrývaných pochybností. „Budete bojovať vo dvojiciach a stáť pritom na koloch, aby ste sa zdokonalili v udržiavaní rovnováhy a práci nôh. Nikoho nechcem vidieť stáť na zemi.“

Dvanástka sa v náhlom očakávaní takmer usmiala. Bude to výzva.

„Ak ešte dokonale neovládáte cviky z minulého týždňa, poriadne sa zapotíte.“ Viktória sa zastavila pohľadom na hŕstke mladších študentov, ktorí sa tvárili znepokojene. „Rozdeľte sa do dvojíc a začnite včerajším útokom. Nezabúdajte: vždy v strehu!“

Všetci sa ako zvyčajne pratali preč od Dvanástky a vytvárali dvojice. Dvanástka prevrátila oči. Ak sú z nej takí vystrašení, je to ich problém, nie jej. Očami blúdila po známych budovách naokolo. Osemuholníkové cvičisko, na ktorom stála, obklopovali kuchyňa, jedáleň, stajne, zbrojnica a nocľaháreň. Boli to masívne stavby, ktoré niekoľko storočí odolávali prírodným živlom, ale veľkosťou sa nemohli rovnať obranným múrom nad nimi. Dokonca aj radnica, zďaleka najväčšia budova s krásne vyrezávanými stĺpmi, pod nimi vyzerala ako domček pre bábiky. Vysoko nad hlavou Dva-

nástky sa medzi hradbami elegantne klenuli nebeské mosty. Vzdialený osemuholník oblohy rozdeľovali na štyri časti a lovcom na stráži sa z nich otváral výhľad do vzdialenosti niekoľkých kilometrov.

„Dvanástka,“ Viktória sa zamračila, „zasa si zostala bez partnera?“ Zopár študentov sa zachichotalo. Zbrojmajsterka prižmurila oči, pristúpila bližšie a stíšila hlas. „Sama sa veľa nenaučíš. Potrebuješ dobrého protivníka, ktorý ti to neuľahčí.“ Modrými očami prebehla Dvanástke po tvári, mala prenikavý pohľad plný očakávania.

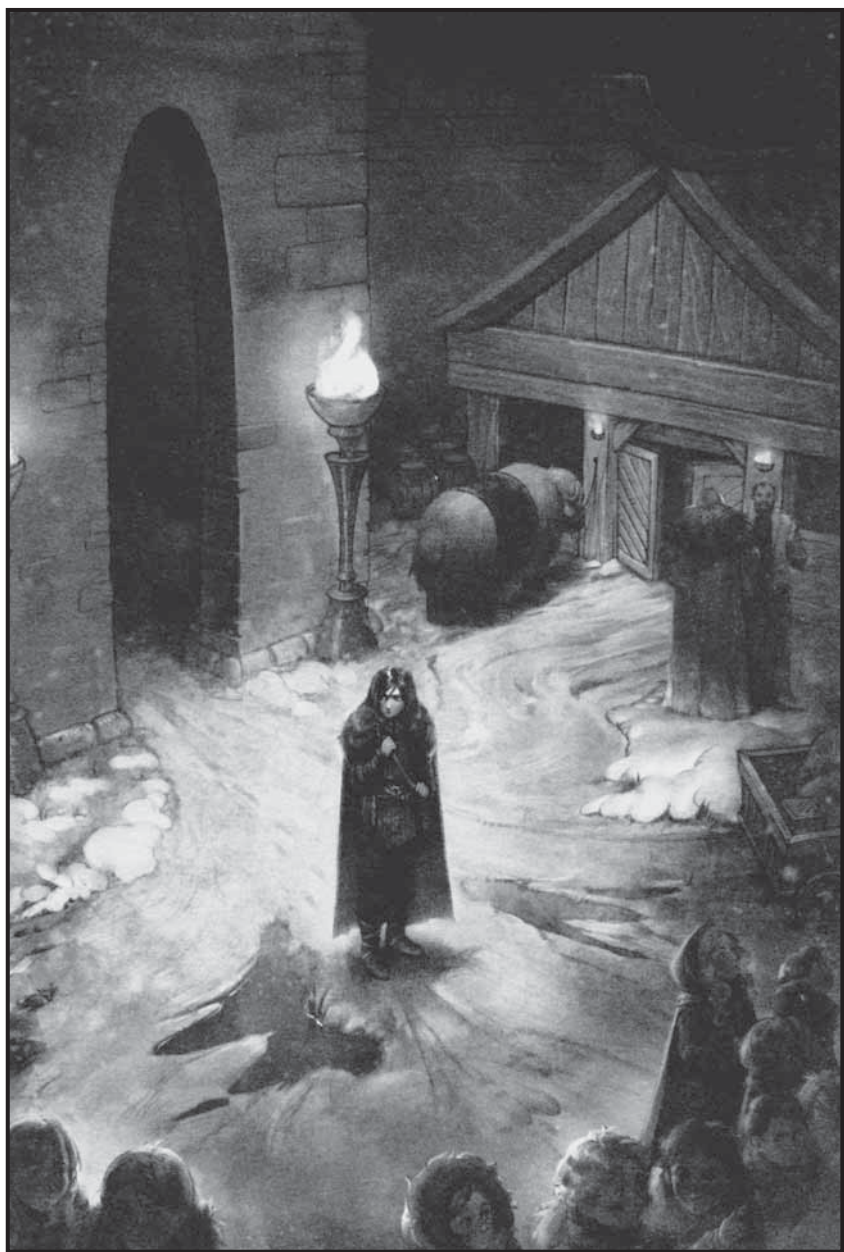
Dvanástka chcela odpovedať, ale vtom jej stisla plece čias ruka.

„Budem c-c-cvičiť s tebou,“ ponúkla sa Sedmička. Očami sa pritom vyhýbala zbrojmajsterkinmu pohľadu.

Viktória rázne odpochoďovala, ale jej povzdych hovoril za všetko.

Niekoľko zamrmlal: „Strašidlá sú zasa spolu.“ Dvanástka sa zvrtila, no provokatér sa stratil v rozvlnenej mase študentov.

Bledé červenovlasé dievča vedľa nej žiarilo šťastím a Dvanástka zastonala. Cvičiť so Sedmičkou bolo horšie ako bojovať so slameným panákom. Pozornosť mala kratšiu ako drabec a jej zručnosť v narábaní so zbraňami bola prinajlepšom pochybná. Hoci mala zhruba trinásť rokov ako Dvanástka, postavou pripomínala oveľa mladšie dievča. Dvanástka sa pri nej cítila ako obryňa. Vôbec sa k sebe nehodili, napriek tomu často

skončili spolu. Ostatní sa im vyhýbali. Sedmička bola čudná a Dvanástka desivá.

Väčšina kolov bola už obsadená a dievčatá sa pome-
dzi ne prepletali k voľnejším.

„K-k-kde je Widge?“ opýtala sa Sedmička. „Dnes som ho nevidela.“

Widge bol Dvanástkin veвериčiak, aj keď ho našla Sedmička, keď ako mláďa vypadol z hniezda. Zvieratko si nenechala, darovala ho Dvanástke a tá dodnes nerozumela prečo.

„Netuším,“ pokrčila plecami. „Vieš, že prichádza a odchádza, ako sa mu zachce.“ Zahryzla si do jazyka, aby viac neprezradila.

Sedmička prikývla a nemotorne tasila meč. Dvanástka si siahla za hlavu a zovrela rukoväti svojich dvoch sekier. Dodali jej sebavedomie a zľahka vyskočila na najbližší kôl.

„Začneme?“ opýtala sa.

Sedmička skusmo preskočila z jedného kola na druhý a vyprskla do smiechu. „Nezdá sa ti, že sú akési rozkývané?“

Dvanástka sa neudržala a odsekla: „Tak to má byť. Môžeme už začať?“

Cvičiskom sa rozliehal smiech, prevrapené výkriky a rinčanie ocele, ale Dvanástke sa na Sedmičku stačilo iba rozohnať sekerou, aby dievča pustilo zbraň a zletelo z kola. Napokon cvičila sama, Sedmička sedela na zemi a dívala sa na ňu.

Zvrtni sa, sekni, prikrč sa, blokuj, urob výpad, vyhni sa útoku. Dvanástka opakovala zostavu čoraz rýchlejšie, až sa jej sekery premenili na lesklé šmuhy. Pod kožušinami jej bolo neznesiteľne teplo, no cvičenie neprerušila. Bavilo ju udržiavať rovnováhu na vratkých koloch.

„P-pozor!“ odrazu vykričla Sedmička. Vzápätí nasledovali zjajknutie a zadunenie.

Dvanástka sa zvrtila. Na zemi ležal roztriahnutý vysoký tmavovlasý chlapec. V tvári bol červený a zlostne vyplúval špinavý sneh. Päťka. Napriek tvrdej konkurencii jej najmenej obľúbený človek v sídle.

„Z-z-zakrádal sa k tebe,“ koktala Sedmička. V bledej tvári sa jej zračil vzdor.

Päťka vstal a vystrel sa nad ňou. „Nacvičujeme boj, ty sprostá,“ zavrčal. „Máme spolu bojovať.“ Posmešne si premeral jej slabý postoj a chybné držanie meča. „Aspoň tí z nás, ktorí za niečo stoja.“

„To akože ty?“ vyprskla Dvanástka.

„Všetci vieme, že som tu najlepší šermiar,“ Päťka pokrčil plecami. „Chcel som ti pomôcť, Dvanástka. Otestovať tvoje reflexy. Ani temné tvory za hradbami sa dopredu neohlásia.“

„Nechcel si jej pomáhať,“ namietla Sedmička hlasom vyšším ako zvyčajne. „Chcel si ju z-z-zraniť. Videla som ti to na tvári.“

„Naozaj?“ Päťka zagúľal očami. „A videla si mi aj do hlavy? Prečítala si si, na čo myslím? Kto by povedal, že sa medzi nami skrýva taký t-t-talent.“

Študenti obďaleč vyprskli do smiechu a posunuli sa bližšie, zatiaľ čo Sedmička ublížene skrivila tvár. V Dvanástke odrazu tupo zapulzoval hnev. Zoskočila z kola, v oboch rukách tuho zvierala sekery.

„Keď už spomínaš talent,“ usilovala sa hovoriť vyrovnaným tónom, „máš aj nejaký iný okrem toho, že si odporný?“ Päťka prižmúril oči, no Dvanástka pokračovala: „Nie si najlepší šermiar a nie si ani zďaleka taký vtipný, ako si...“

Päťka k nej urobil pol kroka, ale v tej istej chvíli si hlúčikom prerazil cestu chlapec s pieskovožltými vlasmi. „Obaja by ste sa mali upokojiť,“ rázne vyhlásil Šestka, Päťku chytil za ruku a ťahal ho preč. Šestka bol jeho najlepším kamarátom, tichším a menej otravným, no Dvanástka ho napriek tomu prebodla pohľadom.

„Vždy som pokojná!“ vyhrkla oveľa hlasnejšie, ako mala v úmysle.

Šestka sa na ňu uškrnul, chlapcovi sa pobavene ligovali oči. „Všimol som si.“

„Čo sa tu robí?“ zazvonil Viktóriin ostrý, neoblomný hlas. Pochodovala k hlúčikovi študentov. „Okamžite sa vráťte k tréningu!“

Nerozpýchli by sa rýchlejšie, ani keby medzi nich skočil zimný vlk.

„Ďakujem,“ ozvala sa Sedmička, keď sa Päťka so Šestkou vytratil.

„Za čo?“ opýtala sa Dvanástka.

„Že si sa ma z-z-zastala.“

Dvanástka si príkru odpoveď rozmyslela, lebo Sedmička sa na tvári rozlial prívetivý výraz a od úsmevu sa jej na lícach urobili jamky. Na okamih sa veľmi podobala na... Dvanástka tú myšlienku rýchlo vypudila z hlavy. Myslieť na život predtým nikdy nebol dobrý nápad. Napriek tomu sa neudržala a pery sa jej skrivilili do úsmevu.

Samu ju to zaskočilo, preto sa rýchlo odvrátila a opäť vyskočila na kôl.

„Ty si sa ma zastala prvá,“ odvetila ponad plece. „A Päťka by sa mi mal poďakovať. Vláciť so sebou také veľké ego musí byť ťažké. Ak som mu ho aspoň trochu zmenšila...“

Skôr ako stihla Sedmička odpovedať, prišla k nim Viktória a tvárila sa zlovestne. „Prečo tam iba postávaš, Dvanástka?“ vybuchla. „Pokračuj vo výcviku.“

Zbrojmajsterka sa so založenými rukami dívala, ako Dvanástka bezchybne opakuje bojovú zostavu, až kým ju bolestivo nezasiahol do spánku okruhliak.

„Au!“ vydýchla a prvý raz sa na kole zakolísala.

Viktória naklonila hlavu, kriticky si ju premerala a v dlani jej zaštrkotali ďalšie skaly. „Mala si to vidieť a zareagovať. Vždy v strehu, Dvanástka.“

Dvanástka na ňu vyvalila oči. Naozaj do nej zbrojmajsterka hodila kameň?

„Päťka mal pravdu,“ pokračovala Viktória. „Temné tvory o sebe nadajú dopredu vedieť a druhú šancu nedostaneš. Začni odznova,“ kývla bradou na sekery.

A šmarila ďalší kameň.

2. KAPITOLA

Dvanástkou prenikla bolesť ešte desaťkrát, kým sa naučila vyháňať skalám bez straty rovnováhy.

„Dobre! Oveľa lepšie,“ Viktórii zahral na perách mierny úsmev. Okruhliaky vysypala na dlaň Sedmičke a pobrala sa preč, z hrdla sa jej už sypala kritika na ďalšiu dvojicu.

Sedmička sa s otvorenými ústami obrátila k Dvanástke. „N-naozaj sa na teba práve usmiala?“

Obloha stmavla, schyľovalo sa k zimnému večeru. Popri tmavých základoch múrov kráčali lovci, pod nohami im vržďala zamrznutá zem, zapalovali fakle a ich tiene čudesne poskakovali v kútiku Dvanástkiných očí. Vysoko na mostoch sa rozhoreli koše s dreveným uhlím. Teplota klesla a k zemi sa spustilo zopár nemeselých vložiek. Pred tvármi červenými od zimy sa dvíhali oblaky zrazeného dychu, študenti si sťahovali kožušínové čiapky na mrznúce uši. Nad cvičiskom sa vznášali výrazné vône prezrádzajúce, že čoskoro bude večera. Úsilie výrazne ochablo.

„Stačilo!“ zvolala Viktória a zhromaždila triedu okolo seba. „Nemôžem povedať, že veľa z vás na mňa urobilo dojem, preto to budeme opakovať každý deň, až kým nebudem spokojná. Zbrane vráťte do zbrojnice a o pol hodiny buďte pripravení na večeru. Pamätajte si: vždy v strehu!“ Zadávala sa na každého študenta, akoby ich mohla pohľadom donútiť k väčšej ostražitosti. Najprenikavejší pohľad si nechala pre Sedmičku. „Sedmička, chcem sa s tebou porozprávať.“

Dvanástka sa cestou k zbrojnici obzrela cez plece, domyslela si, že Viktória Sedmičke pílí uši za to, že sa nezapojila do tréningu. Dievča vyzeralo rozrušené. Dvanástka chvíľu rozmýšľala, že ju počká, no vzápätí potriasla hlavou a s pocitom viny vyhnala z hlavy predstavu Sedmičky so zvesenými plecami a sklúčeným výrazom.

Zbrojnica bola dlhá nízka budova a Dvanástkino obľúbené miesto. V pachu ocele, lešteného dreva a vypracovaného koženého brnenia, ktoré si obliekali na tréningy, bolo niečo upokojujúce. Do prítmnia sa tiahli rady a rady lesklých kopijí, mečov a sekier, o čosi ďalej boli odložené nezvyčajnejšie zbrane: palcáty, cepy a bojové kladivá.

Zo steny za dverami si zobrala fakľu a popri dôverne známych radoch lukov sa pomedzi rozosmiatych spolužiakov pretláčala k stojanu na sekery. Keď prešla za vysokú policu so šípami, z druhej strany začula hlas Päťky.

„Je mi z toho nafigu. Každý deň niečo vyvedie a je

odporná! Keby to bolo na mne, takto by odtiaľto letela,“ luskol prstami.

„Ale nie je to na tebe,“ pripomenul mu Šestka. „A je jasné, že lovci to neurobia. Kam by odišla? Kam by odišiel ktokoľvek z nás?“ V hlase mal vážnosť, z ktorej Dvanástku zamrazilo. „Dnes si aj tak začal ty a podľa mňa si obišiel ešte dosť dobre.“

„Pch, mudrlant,“ zastonal Päťka. „Fakt ti to nejde na nervy? Vzdali sme sa svojich rodín, domovov, dokonca aj vlastného mena, len aby sme tu boli. A za to musíme znášať ju, najhoršiu babu v celom Uhli. Ak má ešte rodinu, určite ju nechcú. Je otrasná, hotová krtica.“

„Päťka!“ zhrozil sa Šestka.

Polica za nimi zavrzgala, keď do nej Dvanástka z celej sily strčila. Tvár mala zaťatú, svalom na čelusti jej zúrivo mykalo. Za toto jej Päťka zaplatí. Polica sa naklonila, so stonaním sa preklopila za kritický bod a s rachotom sa zrútila na stojan s kopijami.

Päťka so Šestkou v poslednej chvíli uskočili. Dážď šípov a ťažkých políc ich minul iba o vlások. V uličkách sa rozliehali varovné aj prekvapené výkriky, lebo police sa váľali jedna na druhú. Zbrane rinčali, drevo sa lámalo a študenti jačali.

Do zhrozeného ticha po páde poslednej police Dvanástka hlasno preglgla. Smerom od nej sa tiahla dlhá línia absolútnej skazy.

„Do ľadovca, Dvanástka!“ zasyčal Šestka a dvíhal sa zo zeme. „Si normálna?“

„Urobila to Dvanástka?“ Vedľa tváre Šestky sa objavila Päťkina, v blikotavom svetle fakiel radostne žiarila. „Cha! Poriadne to schytáš!“

Jeho víťazoslávny výraz nezniesla. Urobila krok dopredu, chystala sa naňho vrhnúť ponad polámané police.

„ČO SA TU STALO?“ Viktóriin krik všetkých umlčal ako ľadový vietor. Vzápätí začali všetci rozprávať jeden cez druhého. O chvíľu už stála zbrojmajsterka pred Dvanástkou a mlčky sa triasla od zlosti.

Dvanástka vystrela chrbát a vzdorovito vystrčila bradu.

„Ani sa nejdem pýtať,“ zavrčala Viktória a očami prešla po pohrome. Na spánku jej znepokojujúco pulzovala žila. Prerývane sa nadýchla a bolestivo schmatla Dvanástku za rameno. „Ideš rovno k predstaveným. Znova.“

„Päťka ju nazval krticou,“ vyhrkol Šestka a rozhodne sa odvrátil od Päťky. „Preto to urobila.“

Študenti zhrozene zašumeli a Viktória vydala znechutený zvuk. „Päťka, je to pravda?“

Päťka sa k nej šuchtavo pohol, vrhol na Šestku zranený pohľad, mierne pokrčil plecami a kajúcne prikývol. „Áno, ale iba...“

„Ticho! Tvoje dôvody ma nezaujímajú. Poďte za mnou a nechcem počuť ani slovo!“

Viktória pustila Dvanástke ruku a odpochoďovala, Dvanástka s Päťkou za ňou museli ponížujúco pobehnúť, aby im neušla.

Pred zbrojnicou snežilo hustejšie, okná oranžovo žiarili a dodávali budovám nezvyčajne prívetivý vzhľad.

Keď Dvanástka vyšla z nízkych dverí, na pleci jej niečo zľahka pristálo. Jej veveričiak Widge sa jej mätko pritúlila k lícu čo jej zdvihlo náladu. Gaštanovohnedá srst' zvierat'a sa v slabom svetle leskla ako meď, malo jasné oči a huňatý chvost.

„Ahoj,“ zašepkala. „Kde si bol?“ Widge jej namiesto pozdravu oblizol ucho a šťastne zapišťal, keď z vrecka vybrala za hrsť orechov a ponúkla mu ich. Keď si ich napchal do líc, až sa mu nafúkli, zaliezol jej pod kožuštinový golier a okamžite zachrápal.

„Nezdržuj!“ podráždene zavrčala Viktória. Nový sneh jej vrždľal pod nohami, keď kráčala k radnici naprieč cvičiskom a nahnevane vrhala pohľady na kuchyňu. Dvanástke škvrkalo v bruchu a s ťažkým srdcom jej došlo, že ona na rozdiel od Widgea večeru asi nedostane. S povzdychom vrátila sekery do popruhov na chrbte a vliekla sa za Viktóriou.

„Nechápem, prečo vzdycháš, do Uhľa!“ zasyčal Päťka. „Toto je tvoja vina.“ Potom obrátil hlavu a zvýšil hlas: „A ty na čo zízaš?“

Sedmička sa prikrčila a takmer spadla z kola. Viktória jej zjavne prikázala, aby namiesto večere cvičila. Dvanástka smutne zastonala, keď videla, že dievča robí asi tisíc chýb naraz. Akoby to nestačilo, napodobňovala Dvanástkinu zostavu s dvoma sekerami a očividne ju netrápilo, že je ozbrojená mečom.

Vystri sa, pomyslela si Dvanástka a skrivila tvár, keď sa Sedmička opäť skotúľala na tvrdú zem. Otvorila ústa, aby ju povzbudila, no vzápätí ich opäť zavrela. Neprišla sem hľadať priateľov, zbytočne by jej to sťažilo život. Niekoľko hlbokých nádychov a výdychov ju upokojilo a za Viktóriou kráčala k schodom do radnice.

Masívne, dvojnásobne vysoké dvere zdobili vyrezané reliéfy bojových scén z legendárnych lovov. Za dverami sa otvárala Veľká sála, najväčšia miestnosť v celom Loveckom sídle.

Na stenách z drevených panelov viseli starožitné zbrane a nad kozubmi hlavy loveckých trofejí. Zimní vlci, ľudožraví obri a iné nezvyčajné tvory zhora zazerali na Dvanástku, sklenené oči sa im ligotali. Dievča zažmurkalo, oči sa prispôbili tme, a zachvelo sa. Bolo to veľkolepé miesto, na zriedkavých návštevníkov malo zapôsobiť zručnosťou tunajších lovcov.

Radnicu na rozdiel od ostatných priestorov Loveckého sídla neosvetľovali fakle, ale mesačné kamene. Kamienky vsadené do stropu v noci žiarili a na všetko vrhali tajuplné striebřisté svetlo. Dvanástka pred príchodom do sídla ani celkom neverila v ich existenciu. Mesačné kamene boli ako bosorky, veľa sa o nich hovorilo, no nikto ich nevidel. Ľudia, ktorí ich ťažili, kamene iba málokedy predávali. Pri náhlej spomienke na jaskynný klan jej zovrelo žalúdok. Nepáčilo sa jej, že majú prístup k takým zázrakom. Rýchlo tú myšlien-